

Arrest

nr. 299 714 van 9 januari 2024
in de zaak RvV X IX

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DAEM
Burgemeester Nolfstraat 5
8500 KORTRIJK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 april 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. DAEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2023 dienen de verzoekende partijen een visumaanvraag in. Op 4 april 2023 wordt het visum geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen:

“Commentaar: Aangezien de 65-jarige Afghaanse betrokkene zich samen met haar meereizende meerderjarige zoon (66350) bij haar 46-jarige meerderjarige zoon M. A. G. (...) – (...) in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU meerderjarige moeder/broer ifv meerderjarige zoon/broer) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van

een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkenen bewijzen niet familiaal geïsoleerd te zijn in hun land van herkomst. Het is niet duidelijk hoeveel broers/zussen of andere familie aanvragers nog hebben en waar die zich zouden bevinden. Bovendien verblijft de referentiepersoon volgens de gegevens uit het rijksregister al samen met zijn echtgenote, drie kinderen en nog een andere broer op hetzelfde adres. Ook verblijft hij al sedert 2000 in België, het is dan ook onduidelijk waarom er dermate lang gewacht werd om een visum aan te vragen teneinde hem te vervoegen. Zonder verklaring noch bewijs van betrokkenen kan ervan uitgegaan worden dat zij zeker nog andere familie hebben die in Afghanistan verblijven. Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Het feit dat er jaren gewacht werd met een visum aan te vragen doet het vermoeden rijzen dat betrokkenen zich niet in een dringende prangende humanitaire situatie bevinden op basis waarvan een humanitair visum kan worden afgeleverd. Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden zeer onduidelijk zijn. M. A. (...) beweert ongehuwd te zijn maar legt geen akte van celibaat voor. Beiden zijn meerderjarig en er wordt van hun verwacht voor zichzelf financieel te kunnen instaan, indien nodig kunnen zij financieel gesteund worden via internationale geldtransferoperatoren (Western Union, Moneygram e.d), hiervoor dienen zij zich niet in België te vestigen. Regelmatig contact kan worden onderhouden via de moderne mediakanalen zoals Whatsapp en andere kanalen. Er is evenmin sprake van een medische problematiek, op basis van de voorgelegde attesten blijken zij in een goede gezondheid te verkeren. Bovendien bevat de aanvraag geen begeleidend schrijven noch een uiteenzetting omtrent een mogelijke prangende humanitaire situatie. We mogen hier duidelijk stellen dat zij verwachten dat België zal instaan voor hun accommodatie, financiële ondersteuning alsook hun internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een financiële afhankelijkheid en op een familiaal isolement ten opzichte van de te vervoegen zoon/broer zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria (infra) Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

"schending van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM, artikel 9 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers verzochten verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om 'humanitaire redenen' en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot 'humanitair visum' genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een 'humanitair visum', heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

(RvS 24 juni 2008, nr. 184.519)

Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen.

(MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

In casu is de bestreden beslissing om verschillende redenen kennelijk onredelijk.

Verwerende partij steunt de bestreden beslissing in wezen op 2 gronden:

- 1. Gebrek aan bewijs van familiaal isolement en financiële ondersteuning;*
- 2. Gebrek aan bewijs van een prangende humanitaire situatie.*

De bestreden beslissing bevat een standaardmotivering, die getuigt van een weinig zorgvuldigheid bij het beoordelen van de visumaanvraag van verzoekers.

Ten eerste geeft verwerende partij een verkeerde voorstelling van de feitelijke situatie van verzoekers in hun land van herkomst. Volgens verwerende partij ontbreekt het bewijs dat verzoekers geïsoleerd verblijven in hun land van herkomst.

Nochtans kon verwerende partij dit eenvoudig nagaan door de administratieve dossiers van H. R. M. (...), haar echtgenoot M. A. M. (...) en M. H. M. (...) te raadplegen. Die dossiers bevatten immers de verklaringen die bij verwerende partij zijn afgelegd in het kader van hun verzoek om internationale bescherming.

(Stukken 3, 4 en 7)

Het is evident dat verwerende partij kennis heeft van deze documenten (of minstens moest hebben) en hieruit de nodige informatie kon en moest putten.

In hun verklaringen aan verwerende partij bevestigen zij dat A. M. (...) weduwe is en momenteel samen met haar zoon in Kabul verblijft, samen met de broers van H. R. M. (...).

(Stukken 3, 4 en 7)

In deze verklaringen valt eveneens te lezen dat er geen andere familieleden van verzoekers meer in Afghanistan verblijven. Alle broers en zussen van A. (...) hebben Afghanistan inmiddels verlaten.

(Stukken 4 en 7)

Dat verzoekers familiaal geïsoleerd zijn in Afghanistan is hiermee afdoende aangetoond.

Het is kennelijk onredelijk om meer bewijsstukken van verzoekers te verwachten. Verzoekers leven momenteel ondergedoken in Kabul. Dit is het gevolg van het risico op vervolging dat bestaat ten gevolge van het profiel van H. R. M. (...), die Afghanistan samen met haar gezin wel tijdig is kunnen ontvluchten. Verzoekers zien niet in hoe zij het negatieve bewijs moeten leveren dat er geen andere familieleden zijn die hen in Afghanistan kunnen ondersteunen en beschermen.

Bovendien, indien verwerende partij werkelijk de verklaringen van H. R. M. (...), haar echtgenoot en Mohammad H. M. (...) had willen verifiëren, had zij dit kunnen doen, in tegenstelling tot wat ze beweert in de bestreden beslissing. In het kader van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (art. 61/14 e.v. Vw.) doet verwerende partij onderzoek naar de situaties van de familieleden die nog in het land van herkomst verblijven. Verwerende partij doet dit aan de hand van lokale partners, zoals bijvoorbeeld de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging of de Internationale Organisatie voor Migratie. Zij kunnen ter plaatse gaan en bepaalde verklaringen verifiëren. Indien verwerende partij van mening is dat de voorgelegde bewijsstukken niet volstaan en dat de verklaringen

moesten worden geverifieerd, had zij dus ook in het kader van de huidige procedure dergelijk onderzoek ter plaatse kunnen laten uitvoeren.

Ten tweede merkt verwerende partij ten onrechte op dat er geen sprake is van een prangende humanitaire situatie in hoofde van verzoekers.

De prangende humanitaire situatie is gebaseerd op het veiligheidsrisico voor verzoekers in hun land van herkomst ten gevolge van het risicoprofiel van H. R. M. (...).

Verwerende partij is evident op de hoogte van dit risicoprofiel, of had dit minstens moeten zijn. Dit blijkt immers duidelijk uit de verklaringen die H. R. M. (...) bij verwerende partij heeft afgelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming:

"3. Was u actief in een organisatie (of vereniging, partij)? Welke organisatie? Wat was uw functie en uw activiteit? In welke periode was u actief? Wat is het verband met het risico of de vrees bij terugkeer?

Nee

Heeft u contacten gehad met de taliban of andere terroristische/gewapende groepen in Afghanistan?

Nee

Heeft u gewerkt voor of was u in contact met de Afghaanse overheidsinstanties voor de machtsovername door de Taliban?

Ja, als aanklager bij procureur (zie documenten en eerdere verklaringen). Niet leidinggevend maar had wel administratieve medewerkers als ondersteuning.

Hoe reageert u tegenover de machtsovername door de Taliban?

Afghanistan keerde 100 jaar terug in de tijd, alle onderwezen mensen zijn vertrokken, vrouwen die dingen bereikten zijn allemaal verloren. Vrouwen zijn nu opgesloten en de gevangenen zijn vrij en aan de macht.

4. Wat vreest u bij terugkeer in uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren?

Ik zal gedood worden.

5. Waarom denkt u dat? Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst.

Ik moest het land verlaten door bedreigingen op het leven van mij en mijn gezin. Ik werkte bij attorney general als aanklager. Ik moest bewijzen verzamelen tegen criminelen. Ook voor de val van het land waren we rechtstreeks bedreigd door criminelen en taliban; vooral als vrouw, werkend voor de overheid, nadat de taliban de macht overnam was er een groot risico voor mijn leven.

U zei dat u bedreigd werd door criminelen. Hoe wisten ze dat u bewijzen verzamelde tegen hen?

Nadat de politie criminelen arresteerde, dan brachten ze die met het dossier naar de attorney general office en dan werd een aanklager aangeduid om het dossier te onderzoeken. Ze wezen de aanklager toe en die moest hem dan naar de gevangenis sturen of vrijlaten onder voorwaarden. Op dat moment was er direct contact met de crimineel of zijn familieleden. Ze konden ons duidelijk identificeren. Als een crimineel naar de gevangenis ging dan moesten wij ook in de gevangenis gaan om het dossier te onderzoeken en de crimineel te ondervragen. Hoe ging zo een ondervraging?

In de gevangenis zijn ondervragingsruimtes, ons departement regelde een afspraak met de gevangenis en gaf details van de gevangene. De gevangenis bracht dan de gevangene naar die plaats op het juiste moment voor ondervraging. Dan stelde ik mijn vragen en moesten ze antwoorden.

Gebeurden er tijdens di ondervragingen van u en uw collega's ooit andere dingen? Geweld? Mensen die gedwongen werden om iets te zeggen?

Soms waren er gevaarlijke criminelen en hun handen waren altijd geboid en er was een bewaker bij. Op een dag was er een crimineel in de gevangenis, niet diegene die ik moest ondervragen. Een bewaker begeleidde hem en we kwamen hem tegen en hij viel mij aan en wilde mij iets aandoen. De bewaker kwam tussen en kom hem tegenhouden. Was u ooit getuige van geweld tijdens ondervraging, folteren, iemand die iets werd aangedaan?

Nee

Kregen u of uw collega's te maken met omkoping?

Heel vaak, in de meeste dossiers vroegen ze mij om mij om te kopen. Er waren categorieën van dossiers: laag, middel en hoog. Enkele bij de laagste gevallen werd niet gevraagd om om te kopen, omdat er geen gevangenisstraf was, enkel boetes.

Heeft u ooit een omkoping aanvaard?

Nee

Zag u uw collega's dat doen? Nee

(...)

8. Heeft u nog iets toe te voegen?

Ik maak mij zorgen om mijn familieleden, mijn broers, schoonmoeder, schoonbroer, zijn familie die daar nog zijn. Ze moesten allemaal hun huizen verlaten en zich verbergen. Het komt allemaal door mij, de bedreiging is door mijn werk. Daarover maak ik mij zorgen.”
(Stuk 3, Vragenlijst CGVS)

Ondanks het feit dat verwerende partij dus duidelijk op de hoogte was (of moest zijn) van het risicoprofiel van H. R. M. (...), en het daaruit voortvloeiende risico voor verzoekers dient te worden vastgesteld dat verwerende partij geen blijk geeft hiermee rekening te hebben gehouden.

Hieruit dient besloten dat verwerende partij een uiterst onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

Feit is dat het risicoprofiel van H. R. M. (...) aanleiding gaf tot haar onmiddellijke evacuatie uit Afghanistan (samen met haar gezin en schoonbroer). Ook haar schoonmoeder, schoonbroer en broers stonden op de lijst voor evacuatie maar slaagden er niet in de vlucht naar Islamabad te halen doordat zij in het tumult gescheiden raakten van hun familieleden.

Feit is eveneens dat klaarblijkelijk niet getwijfeld werd aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van H. R. M. (...) door de Belgische asielinstanties. Kort na aankomst in België werden zij, haar echtgenoot, kinderen en schoonbroer immers erkend als vluchteling, zonder persoonlijk onderhoud op het CGVS.
(Stuk 5)

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert zijn er in casu duidelijke humanitaire elementen aanwezig, eigen aan hun situatie, met name de vrees voor vervolging door de Taliban.

Ten derde, met betrekking tot het recht op bescherming van hun gezinsleven onder artikel 8 EVRM stelt verwerende partij dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin omwille van het feit dat de familiale omstandigheden onduidelijk zijn.

Hoger werd aangetoond dat de familiale omstandigheden duidelijk geschetst worden door H. R. M. (...), haar echtgenoot en haar schoonbroer in hun verklaringen aan verwerende partij.

Bovendien dienden verzoekers hun aanvraag tot verkrijging van een humanitair visum samen in.

In de bestreden beslissing wordt de verwantschapsband tussen verzoekers en hun zonen resp. broers in elk geval niet in twijfel getrokken.

Desalniettemin motiveert verwerende partij niets over de concrete familieband tussen verzoekers en hun familieleden in België, die zij met hun visumaanvraag wensen te vervoegen in België.

Verwerende partij motiveert niet waarom dit gezinsleven geen bescherming vereist en verwerende partij geen positieve verplichting heeft om dit specifiek gezinsleven te beschermen door middel van de afgifte van een visum aan verzoekers. Verwerende partij motiveert zelfs niet waarom deze familieband geen humanitair element is dat de afgifte van een visum kan rechtvaardigen.

Nochtans is dit één van de kernelementen van de visumaanvragen van verzoekers.

Artikel 8 EVRM waarborgt aan elke persoon dat hij of zij een gezinsleven moet kunnen uitoefenen. Tussen minderjarige en meerderjarige broers/zussen kan er sprake zijn van een effectief gezinsleven en een wederzijdse band van afhankelijkheid. Paragraaf 2 van artikel 8 EVRM impliceert dat een weigering van een visum enkel legitiem kan zijn als dit noodzakelijk is in het licht van bepaalde legitieme doeleinden in een democratische samenleving.

De overheid heeft een positieve verplichting om een evenwicht te behouden tussen de individuele belangen en de maatschappelijke belangen. De kwestie of er een onoverkomelijk obstakel bestaat om een gezinsleven te leiden in het herkomstland (zoals in casu het geval is gezien zus een beschermingsstatuut heeft verkregen in België), een cruciale factor is die beschouwd moet worden bij het maken van het evenwicht tussen enerzijds het algemeen belang van de staat in kwestie om een migratiebeleid door te voeren en anderzijds het individueel belang en recht op gezinshereniging.

In elk geval nopen de omstandigheden waarin vluchtelingen ongewild gescheiden werden van familieleden tot een exceptionele behandeling van hun aanvraag tot gezinshereniging.

Overweging 8 van de Richtlijn inzake het recht op gezinshereniging (Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003) erkent tevens in die zin dat “de situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.”

Zo preciseert UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van onderdanen van derde landen die in de Europese Unie verblijven dat “gezinshereniging een fundamenteel aspect is van de normalisering van de levens van mensen die vervolging of ernstig gevaar ontvlucht zijn en die hun gezin kwijtgeraakt zijn toen ze werden verdreven en moesten vluchten”.

Ook de Europese Commissie besluit in die zin : *“Bij het omzetten en toepassen van deze bepalingen moeten de lidstaten bijzondere aandacht schenken aan de situatie van vluchtelingen die gedwongen hun land ontvluchten en belet is aldaar een gezinsleven te leiden”*.

De recente rechtspraak van het EHRM gebiedt dan ook heel duidelijk een andere soort beoordeling van aanvragen gezinshereniging, indien het familieleden van vluchtelingen betreft.

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

UNHCR benadrukt dat voor vluchtelingen die geen ander land hebben dan het land van asiel om een normaal gezinsleven te leiden, een gezinshereniging zouden moeten worden toegestaan in dat land.

Naast het feit dat verzoekers en hun familieleden geen familieleden kunnen onderhouden in het herkomstland, zijn er in casu nog andere elementen die in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van de aanvraag. Zo is er de band van affectieve afhankelijkheid tussen verzoekers en hun familieleden, het familiale isolement, het gezin waar verzoekers in België in terecht zou komen, en de risicovolle omstandigheden in hun land van herkomst, dat als gevolg heeft dat de definitie van het kerngezin en het recht op gezinsleven anders moet geëvalueerd worden.

De rechtspraak van het EHRM bepaalt tevens dat de vraag naar het bestaan van een gezinsleven in eerste instantie een feitenkwestie is, het zijn dus in eerste instantie de feitelijk bestaande gezinsbanden die in acht moeten worden genomen . UNHCR bepaalt dat een brede definitie van ‘gezin’ moet worden gehanteerd wanneer dit volgt uit de situatie en de omstandigheden die de gedwongen vlucht hebben meegebracht.

In die zin bepaalt het UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek over gezinshereniging dat:

“the strict interpretation of the family definition [...] is a cause for concern where it does not take into account the particular situation of refugee families including cases where non-biological children, nieces and nephews have become part of the family as a consequence of persecution or forced displacement.”
“Besides the notion of the nuclear family, UNHCR stresses that the element of dependency among family members, physical and financial, as well as psychological and emotional, should find its appropriate weight in the final determination:

Dependency may usually be assumed to exist when a person is under the age of 18 years, but continues if the individual (over the age of 18) in question remains within the family unit and retains economic, social and emotional bonds. Dependency should be recognized if a person is disabled and incapable of self-support, either permanently or for a period expected to be of long duration. Other members of the household may also be dependents, such as grandparents, single/lone brothers, sisters, aunt, uncles, cousins, nieces, nephews, grandchildren ; as well as individuals who are not biologically related but are cared for within the family unit ».

In artikel 10, lid 2 van de Richtlijn gezinshereniging wordt expliciet bepaald dat de lidstaten het toepassingsgebied mogen uitbreiden door gezinshereniging van niet in artikel 4 genoemde gezinsleden toe te staan indien deze ten laste komen van de vluchteling. In België vindt deze facultatieve bepaling in praktijk zijn uitwerking door de mogelijkheid een verblijf toe te kennen op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge zoveel mogelijk door humanitaire motieven te laten leiden, aangezien artikel 10, lid 2, geen beperkingen stelt aan de mate van verwantschap van “niet in artikel 4 genoemde gezinsleden”. Het begrip “afhankelijkheid” is de doorslaggevende factor.

Het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de status van “afhankelijk” of “ten laste komend” gezinslid voortvloeit uit de hoedanigheid van een feitelijke situatie. Bij het onderzoeken van de persoonlijke omstandigheden van een indiener moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende factoren die in het specifieke geval van belang kunnen zijn, zoals de mate van economische of fysieke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen de gezinshereniger en het gezinslid.

De Europese Commissie stelt aldus vast dat : *“Bijgevolg kan “afhankelijkheid” verschillen naar gelang de betrokken situatie en het specifieke gezinslid. Om vast te stellen of gezinsleden ten laste zijn, moet de lidstaat beoordelen of zij, gelet op hun financiële en sociale omstandigheden, behoefte hebben aan materiële steun voor om te voorzien in hun levensbehoeften in hun land van herkomst of het land waar ze vandaan kwamen bij de indiening van hun verzoek om gezinshereniging.*

In casu is er zeker sprake van afhankelijkheid in hoofde van verzoekers.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekers een hechte band hebben met hun familieleden, die zich ernstig zorgen maken. Er is niemand anders die voor hen kan zorgen.

Hun familieleden in België zijn bijgevolg het best geplaatst om de zorgen voor verzoekers op zich te nemen. Hoewel deze gezinsband geen toepassing van artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet toelaat, impliceert het recht op gezinshereniging zoals vervat in artikel 8 EVRM, artikel 22 van de

Grondwet en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat een humanitair visum op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou moeten worden toegekend in casu.

Hun familieleden in België kunnen niet meer zorgen voor verzoekers in Afghanistan gezien zij de vluchtelingenstatus genieten in België. Indien verzoekers niet worden herenigd met hun familieleden in België, brengt dit onvermijdelijk een schending van artikel 8 EVRM zich mee.

De enige mogelijke duurzame oplossing is bijgevolg de hereniging van verzoekers met hun familieleden in België. Hun familieleden hebben dan ook alle regelingen getroffen om dit praktisch en financieel mogelijk te maken.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekers een effectief gezinsleven hebben met hun familieleden.

Verwerende partij maakt zich er in de bestreden beslissing eenvoudig van af door het stellen dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op een recht van verderzetting/behoud eenheid van gezin omdat de familiale omstandigheden onduidelijk zouden zijn.

Verzoekers kunnen uit de motivering van de bestreden beslissing niet afleiden waarom de door de elementen die wijzen op een familieleven (en klaar en duidelijk vallen af te leiden uit het administratieve dossiers van H. R. M. (...), haar echtgenoot en haar schoonbroer) niet in rekening werden gebracht door verwerende partij en waarom deze elementen de afgifte van een humanitair visum niet kunnen rechtvaardigen.

Verwerende partij hield o.a. geen rekening met de bijzondere band tussen verzoekers en hun familieleden en met hun statuut van internationale bescherming waardoor het gezinsleven niet in Afghanistan kan worden uitgeoefend. Hoewel volgens het EHRM een essentiële factor vormt in de beoordeling onder artikel 8 EVRM (zie EHRM, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland, n° 504355/99, §39; EHRM, Antwi e.a. t. Noorwegen, n° 26940/10, §§ 88-89, 14 februari 2012; EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 66; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, n° 52701/09, 10 juli 2014, §44), werd dit element volledig genegeerd door verwerende partij.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Thans is er geen sprake van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, waardoor er geen proportionaliteitsonderzoek dient plaats te vinden. Echter, in gevallen van een eerste toelating is evenwel vereist dat wordt rekening gehouden met een eventuele positieve verplichting en moet ook blijken dat men tot een zorgvuldige belangenafweging is overgegaan (RvV arrest nr. 195 551 van 27 november 2017; zie ook EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

In casu vond geen nauwkeurig onderzoek, noch een belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM plaats.

Tot slot dient benadrukt dat verwerende partij in de bestreden beslissing naliet een beoordeling te maken van het risico op een schending van artikel 3 EVRM. Hoewel dit een kernelement vormde van de aanvragen van verzoekers hield verwerende partij hier geen rekening mee. Indien verwerende partij de administratieve dossiers van H. R. M. (...), haar echtgenoot en haar schoonbroer had geraadpleegd, quod non, dan was zij in staat een zorgvuldige inschatting te maken van het risico op een schending van artikel 3 EVRM. Ondanks haar discretionaire bevoegdheid dient verwerende partij een onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Door dit totaal gebrek aan onderzoek en motivering menen verzoekers dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 en artikel 8 EVRM schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht. Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt. De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

2.2. De verzoekende partijen hebben op 16 november 2023 elk een aanvraag voor een visum lang verblijf (type D) ingediend ten einde zich in België te voegen bij een meerderjarige referentiepersoon van Afghaanse nationaliteit.

De gemachtigde stelt vast dat de verzoekende partijen zich niet op de regels inzake gezinshereniging kunnen beroepen, zodat de visumaanvragen dienen te worden beoordeeld als aanvragen om een humanitair visum. Verzoekers betwisten deze vaststelling niet.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen kan worden afgeleid waarom de afgifte van een humanitair visum wordt geweigerd. De gemachtigde heeft alle elementen onderzocht die door verzoekers werden aangehaald. Volgende elementen komen daarbij aan bod: de afgifte van een humanitair visum wordt enkel toegestaan in uitzonderlijke gevallen, verzoekende partijen bewijzen niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst, de referentiepersoon verblijft al samen met zijn echtgenote, drie kinderen en nog een andere broer op hetzelfde adres, de referentiepersoon verblijft al sinds 2000 in België, er wordt geen verklaring gegeven waarom ze zo lang hebben gewacht met het indienen van de visumaanvraag, het feit dat ze jaren hebben gewacht doet een vermoeden rijzen dat ze zich niet in een prangende humanitaire situatie bevinden, de familiale omstandigheden zijn erg onduidelijk, er kan regelmatig contact worden gehouden via moderne communicatiemiddelen, er is geen sprake van een medische problematiek, de aanvraag bevat geen begeleidend schrijven noch een uiteenzetting omtrent een mogelijke prangende humanitaire situatie, zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een financiële afhankelijkheid en op een familiaal isolement ten opzichte van de te vervoegen broer/zoon zou de afgifte van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden en de verzoekende partijen zijn meerderjarig.

In de bestreden beslissingen wordt een opsomming gegeven van voormelde feiten en vaststellingen waaruit de verwerende partij afleidt dat de afgifte van een humanitair visum wordt geweigerd. In essentie beperken de verzoekende partijen zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen hun beoordeling in de plaats stellen van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuïteitsonderzoek wat niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partijen maken met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Ook de door verzoekers bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn evenmin van die aard om, gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, tot een ander besluit te komen. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van de verweerder maakt op zich geen middel tot vernietiging uit.

De verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde een verkeerde voorstelling zou geven van de feitelijke situatie van verzoekers in hun land van herkomst. Uit de dossiers van H. R. M. en haar echtgenoot en het dossier van M. H. M. zou immers blijken dat verzoekster weduwe is en met haar zoon in Kabul verblijft. Uit deze verklaringen zou ook blijken dat er geen andere familieleden van verzoekers meer in Afghanistan verblijven.

Het komt verzoekers toe om hun visumaanvraag te staven met alle noodzakelijke bewijsstukken. Van de gemachtigde kan niet verwacht worden dat hij ter beoordeling van verzoekers' visumaanvraag andere dossiers van andere personen omtrent een verzoek om internationale bescherming ter hand zou nemen. Dit geldt des te meer nu verzoekers in hun aanvraag niet naar deze dossiers hebben verwezen. Hetzelfde geldt voor de beoordeling van de gemachtigde aangaande de prangende humanitaire situatie. Verzoekers verwijzen alweer naar de verklaring van H. R. M. Verzoekers laten na om ook maar enige band met H. R. M. aan te tonen bij hun visumaanvraag. Van de gemachtigde kan niet verwacht worden dat hij de verklaringen van deze persoon zou betrekken in zijn beoordelingen met betrekking tot verzoekers' visumaanvragen. Het stond verzoekende partijen vrij om deze informatie bij hun aanvragen bij te brengen doch zij lieten na dit te doen. Waar verzoekers deze informatie voor het eerst aanvoeren wijst de Raad erop dat de gemachtigde geen rekening kon houden met deze informatie. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Waar verzoekers een uiteenzetting wijden aan artikel 3 van het EVRM en in hoofdorde over de precare situatie in Afghanistan wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissingen op dat de uitoefening van rechtsmacht door een staat een *conditio sine qua non* betreft, opdat die staat verantwoordelijk kan worden geacht voor handelingen of onthoudingen die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker, die zich niet op het Belgische grondgebied bevindt, toont niet aan dat hij onder de territoriale rechtsmacht van de Belgische staat ressorteert. Het louter nemen van een weigeringsbeslissing in antwoord op een visumaanvraag, volstaat niet opdat hiervan sprake zou zijn. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn, die alsnog zouden kunnen leiden tot de conclusie dat de Belgische staat extraterritoriale rechtsmacht ten aanzien

van hem uitoefent. Aangezien verzoeker niet aantoont dat de Belgische staat enige rechtsmacht, in de zin van artikel 1 van het EVRM, ten aanzien van hem uitoefent, kan hij de verantwoordelijkheid van de Belgische overheid, in het licht van artikel 3 van het EVRM, niet inroepen (EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, M.N. e.a. t. België).

De bescherming die verleend wordt via artikel 3 EVRM, zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het enkel bij een bewering blijft, dit kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3 EVRM. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Verzoekers verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en naar de verklaringen die door de referentiepersonen “*zijn afgelegd in het kader van hun verzoek om internationale bescherming*”.

Verzoekers' aanvragen bevatten geen specifieke informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waar verzoekers zelf zich in zouden bevinden. Bij een humanitair visum is het niet voldoende om enkel naar de algemene situatie van Afghanistan te verwijzen zonder deze effectief toe te passen op verzoekers eigen individueel geval. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 zijn de veiligheidsincidenten waarbij burgerslachtoffers vallen gedaald, hetgeen ook bevestigd is door de VN. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat de referentiepersoon in België meerderjarig is en dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoekers hebben geen omstandigheden ingeroepen waaruit een zodanige band van afhankelijkheid zou blijken tussen de verzoekers en de referentiepersoon, dat hierdoor een positieve verplichting zou ontstaan in hoofde van Belgische overheid.

De verwerende partij motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze: “*De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkenen bewijzen niet familiaal geïsoleerd te zijn in hun land van herkomst. Het is niet duidelijk hoeveel broers/zussen of andere familie aanvragers nog hebben en waar die zich zouden bevinden. Bovendien verblijft de referentiepersoon volgens de gegevens uit het rijksregister al samen met zijn echtgenote, drie kinderen en nog een andere broer op hetzelfde adres. Ook verblijft hij al sedert 2000 in België, het is dan ook onduidelijk waarom er dermate lang gewacht werd om een visum aan te vragen teneinde hem te vervoegen. Zonder verklaring noch bewijs van betrokkenen kan ervan uitgegaan worden dat zij zeker nog andere familie hebben die in Afghanistan verblijven. Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Het feit dat er jaren gewacht werd met een visum aan te vragen doet het vermoeden rijzen dat betrokkenen zich niet in een dringende prangende humanitaire situatie bevinden op basis waarvan een humanitair visum kan worden afgeleverd. Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden zeer onduidelijk zijn. M. A. (...) beweert ongehuwd te zijn maar legt geen akte van celibaat voor. Beiden zijn meerderjarig en er wordt van hun verwacht voor zichzelf financieel te kunnen instaan, indien nodig kunnen zij financieel gesteund worden via internationale geldtransferoperatoren (Western Union, Moneygram e.d), hiervoor dienen zij zich niet in België te vestigen. Regelmatig contact kan worden onderhouden via de moderne mediakanalen zoals Whatsapp en andere kanalen. Er is evenmin sprake van een medische problematiek, op basis van de*

voorgelegde attestaten blijken zij in een goede gezondheid te verkeren. Bovendien bevat de aanvraag geen begeleidend schrijven noch een uiteenzetting omtrent een mogelijke prangende humanitaire situatie. We mogen hier duidelijk stellen dat zij verwachten dat België zal instaan voor hun accommodatie, financiële ondersteuning alsook hun internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een financiële afhankelijkheid en op een familiaal isolement ten opzichte van de te vervoegen zoon/broer zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria (infra) Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd."

Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden met de ruimere humanitaire elementen die door de verzoeker werden ingeroepen in het kader van zijn visumaanvraag. Verzoeker maakt dan ook geen schending aannemelijk van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991, van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur, en van artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC